

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 743/24
2.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Маје Илић, председника већа, Раше Јанковића и Оливере Анђелковић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела Крађа из члана 203 став 1 КЗ у помагању у вези са чланом 35 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Панић Станисављевић, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр. 288/24 од 18.4.2024. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Литричин Павла, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 2.9.2024. године**, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Јоване Панић Станисављевић, па се пресуда Првог основног суда у Београду К.бр. 288/24 од 18.4.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 288/24 од 18.4.2024. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела Крађа из члана 203 став 1 КЗ у помагању у вези са чланом 35 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци. На основу члана 264 став 4 ЗКП окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда, док је на основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ---, ради остваривања имовинскоправног захтева према окривљеном упућен на парницу.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

- јавни тужилац Првог ОЈТ у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду, предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи, тако што ће окривљеног огласити кривим због кривичног дела Разбојничка крађа из члана 205 став 1 КЗ у вези са чланом 35 КЗ, те му изрећи казну затвора у трајању не мањем од 1 (једне) године; и
- бранилац окривљеног АА, адвокат Јована Панић Станисављевић, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и отвори главни претрес, ради разјашњења спорних чињеница или исту преиначи, тако што ће окривљеном изрећи условну осуду, те је тражила да буде обавештена о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 787/24 од 2.7.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу Првог ОЈТ у Београду, преиначи побијану пресуду и окривљеног огласи кривим због извршења кривичног дела Разбојничка крађа из члана 205 став 1 КЗ у помагању у вези са чланом 35 КЗ, те да му изрекне казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а да жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Литричин Павла, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и изјашњења јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, датог у напред цитираном поднеску, нашао:

- жалбе су неосноване.

Жалбом јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, када је окривљеног огласио кривим због кривичног дела Крађа из члана 203 став 1 КЗ у помагању у вези са чланом 35 КЗ, будући да постојање претходног договора између окривљених у погледу примене силе ради задржавања одузетих ствари, не мора нужно постојати у форми претходног споразума, већ тај споразум може бити и прећутан, који се огледа у чињеници да је окривљени АА стајао на улазним вратима продавнице, пазећи да неко не наиђе и "чувао стражу", како би окривљени ББ, који је правноснажно осуђен због кривичног дела Разбојничка крађа из члана 205 став 1 КЗ, извршио противправну радњу, а што укључује и сам моменат одгуривања оштећене ВВ. У том смислу, умишљај окривљених је био усмерен у истом правцу, обухватао је свест о заједничком деловању, те је извршена преквалификација првостепеног суда заснована на претпоставкама да је окривљени критичном приликом имао умишљај само за кривично дело Крађа из члана 203 став 1 КЗ. Истовремено, суд је донео пресуду на основу непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, будући да је окривљеном суђено у одсуству, те у конкретном случају нису изведене доказне радње саслушања окривљеног и изјашњења о спорним околностима, односно границама умишљаја окривљеног, због

чега је пресуда и у овом делу неправилна.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвокат Јоване Панић Станисављевић се указује да су време и место извршења кривичног дела остали спорни, будући да је суд у потпуности поклонио веру исказу оштећене, а истовремено није прихватио њене наводе када се спорни догађај десио, имајући у виду да је неспорно да су се оба окривљена до 15:55 часова предметног дана налазила у просторијама ПС Стари град, што се утврђује из службених белешки о обавештењу примљеном од грађана, те да животније логично и могуће да су окривљени могли напустити просторије ПС Стари град пре 16:00 часова, те како из изреке произлази да је време извршења кривичног дела око 16:00 часова, то је изрека пресуде неразумљива и противречна изведеним доказима, а о одлучним чињеницама су изостали јасни и уверљиви разлози.

Међутим, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд, ценећи све изведене доказе, како појединачно, тако и у међусобној повезаности једног са другим, утврдио да су окривљени ББ (који је правноснажно осуђен) и окривљени АА у време, на месту и начин како је ближе описан у изреци побијане пресуде, дошли до продавнице ..., која се налази у ул. ...у ..., с тим што је окривљени ББ ушао у продавницу, пришао пулту и искористивши одсуство раднице оштећене ВВ, отворио фиоку, узео паре, када је из магацина изашла оштећена, која је успела да га сустигне код улазних врата, да га ухвати за јакну, а потом ју је окривљени ББ одгурнуо десном руком, односно употребио силу у намери да задржи одузети новац, услед чега је иста подлактицом ударила у врата и том приликом задобила лаке телесне повреде, у виду нагњечења меких ткива десне подлактице, док је окривљени АА остао испред продавнице, пазио да неко не наиђе, “чувао стражу”, а затим су се заједно удаљили са лица места са узетим новцем, све док их полиција заједно истог дана није ухватила и ухапсила.

Имајући у виду све изведене доказе, те исказ оштећене ВВ, као и службене белешке о обавештењу примљеном од грађана ПС Стари град неосновано се изјављеном жалбом браниоца окривљеног указује да током поступка није утврђено време извршења кривичног дела, с обзиром да подаци који произлазе из предметних службених белешки (а на шта се указује жалбом браниоца) одговарају утврђеном времену извршења предметног кривичног дела (око 16,00 часова), те имајући у виду да је окривљени младо и физички здраво лице, као и раздаљину између ПС Стари град и продавнице “...” која захтева кратко време потребно да се напред наведена раздаљина пређе, то по налажењу овог суда, жалбени наводи одбране којима се указује да је изрека пресуде противречна изведеним доказима, без утицаја на другачији закључак суда.

С тим у вези, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног АА, коју је дао у претходном поступку, а у којој је негирао извршење кривичног дела, будући да је иста у супротности са осталим изведеним доказима и усмерена на избегавање кривице, те посебно супротна исказу оштећене ВВ, који је потврђен записницима о препознавању ПС Стари град од 16.3.2021. године, а из којих произлази да је оштећена са несумњивом сигурношћу 98%, указала на окривљеног ББ, као лице које је критичном приликом узело новац и одгурнуо је, као и окривљеног АА, као лице које је критичном приликом стајало испред радње, из чега недвосмислено произлази да је оштећена критичном приликом јасно препознала окривљене, те су супротни жалбени

наводи браниоца, који указује да окривљени није извршио предметно кривично дело, те да нема доказа за осуђујућу пресуду, оцењени као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон када је нашао да је окривљени АА својим радњама извршио кривично дело Крађа из члана 203 став 1 КЗ у помагању у вези са чланом 35 КЗ, те како није било околности које би искључиле кривичну одговорност окривљеног, то га је првостепени суд правилно за наведено кривично дело и огласио кривим.

Код напред изнетог, неосновани су жалбени наводи јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду, који указује да је суд извршио погрешну квалификацију радњи које се окривљеном АА стављају на терет, будући да је првостепени суд, а имајући у виду чињенични опис радњи које се окривљеном ставља на терет, правилно нашао да се током поступка нису појавили подаци који би указивали да окривљени АА, када је остао испред улазних врата, знао да ће окривљени ББ да изврши кривично дело Разбојничка крађа из члана 205 став 1 КЗ, односно није знао да ће окривљени ББ да одгурне продавачицу ВВ у намери да задржи одузети новац.

Наиме, имајући у виду да помагач за своју предузету радњу одговара у границама свог умишљаја, при чему његов умишљај треба да обухвати, поред чињенице да својим радњама доприноси извршењу кривичног дела и све битне елементе тог кривичног дела, а да је кривично дело Разбојничка крађа из члана 205 став 1 КЗ ситуационо кривично дело, односно да код наведеног кривичног дела умишљај који постоји приликом отпочињања кривичног дела Крађа или Тешка крађа, у тренутку отпора прераста у умишљај да се изврши кривично дело разбојничка крађа, дакле како окривљени могу да одговарају само у границама свог умишљаја, то је правилно првостепени суд нашао да је окривљени АА критичном приликом извршио кривично дело Крађе из члана 203 став 1 у помагању у смислу члана 35 КЗ, због чега су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду, оцењени као неосновани.

У том смислу, неосновани су и жалбени наводи јавног тужиоца који указује да је суд донео одлуку без извођења доказне радње саслушања окривљеног и изјашњења окривљеног о спорним околностима овог поступка, будући да је правилно првостепени суд ценио исказ окривљеног АА дат у претходном поступку, у којем је негирао извршење кривичног дела, а коју одбрану није прихватио и о томе дао јасне и уверљиве разлоге у образложењу пресуде, те је пресуду засновао на осталим правилно изведеним и цењеним доказима, правилно налазећи да исти чине једну логичну и непротивречну целину, на основу које је суд утврдио чињенично стање у овој кривичноправној ставри.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, која је изречена окривљеном, правилно је првостепени суд ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да казна буде већа или мања, те на страни окривљеног није нашао олакшавајуће околности, док је од отежавајућих околности имао у виду да је окривљени раније осуђиван за кривично дело Крађа из члана 203 став 1 КЗ, те имајући у виду све напред наведено, правилно је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, налазећи да ће се једино казном затвора у ефективном трајању у довољној мери утицати на окривљеног да више не врши иста

или слична кривична дела, те утицати на потенцијалне учиниоце других кривичних дела да не врше кривична дела, чиме ће се постићи, како сврха специјалне, тако и сврха генералне превенције, као и сврха кажњавања прописана одредбама члана 4 и 42 КЗ.

Жалбом јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду се указује да суд није ценио остале релевантне околности које утичу на висину казне у смислу члана 54 КЗ и то да је окривљени кривично дело извршио на јавном месту, у строгом центру града, на којем је окупљен већи број људи, да је приликом извршења испољен одређен степен дрскости и упорности (одгуривање оштећене услед ког гурања у врата је иста задобила лаке телесне повреде).

Жалбом браниоца окривљеног се указује да суд није дао довољне разлоге о томе да је окривљени раније осуђиван, будући да није навео о којој се осуди ради, те самим тим је нејасан закључак првостепеног суда који није утврдио олакшавајуће околности на страни окривљеног и то да се ради о младом човеку, оцу четворо малолетне деце и неосуђиваном лицу.

Супротно изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца и браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд ценио све околности на страни окривљеног приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције, те окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, правилно налазећи да је наведена кривична санкција адекватна извршеном кривичном делу, степену кривице окривљеног, његовој личности, као и околностима под којима је дело извршено.

С тим у вези, стоји чињеница која се истиче жалбом браниоца - да суд у образложењу пресуде није прецизирао раније осуде окривљеног, међутим, како из списка предмета и то извештаја из казнене евиденције за окривљеног АА неспорно произлази да је окривљени раније осуђиван и то пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 2248/19 од 9.7.2020. године због кривичног дела Крађа из члана 203 став 1 КЗ, на казну затвора у трајању од 2 (две) године, која се неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 4 (четири) године не изврши ново кривично дело, то су супротни жалбени наводи браниоца који указује да је окривљени раније неосуђиван, без утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају. Надаље, неосновани су и жалбени наводи јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду, који указује да суд није имао у виду околности извршења кривичног дела, односно да је оштећена критичном приликом задобила повреде, а код чињенице да је окривљени АА првостепеном пресудом оглашен кривим за кривично дело Крађа из члана 203 став 1 КЗ у помагању у вези са чланом 35 КЗ, те да је његов умишљај критичном приликом обухватао умишљај за извршење овог кривичног дела, а не умишљај за кривично дело Разбојничка крађа, због чега околност да је према оштећеној извршен акт насиља којом приликом је иста задобила лаке телесне повреде се не може приписати у кривицу окривљеног и с тим у вези, не може бити цењено као отежавајућа околност на његовој страни, како се супротно томе жалбом тужиоца указује.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и остале жалбене наводе јавног тужиоца Првог ОЈТ-а у Београду, као и браниоца окривљеног, али је нашао да се истима не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.**

**Председник већа-судија
Маја Илић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић